

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: S. S., ev. č. X
st. přísl. X
adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2025, č. j. OAM-1476/ZA-ZA15-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Podání žalobce

2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil vliv policejních ředitelů (především bývalého vedoucího z Taškentu) na jeho život. Ten je mnohem větší, než se uvádí v rozhodnutí. Ostatně jeden z podkladů pro rozhodnutí, tj. Informace MZV ČR č.j. 103964-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 3. 2024 k č.j. MV-200493-5/OAM-2023 potvrzuje, že země Uzbekistán funguje na principech „spřízněnosti a známostí“, které jsou napříč celou společností a mohou tak jednotlivé kauzy bud dovést do zdárného konce, nebo je naopak „zamést pod koberec.“ Žalobce má za to, že právě jeho bývalý policejní vedoucí z Taškentu oplývá víc než dostatečnými konexemi, kterými mu může zajistit vážnou újmu.
3. Žalobce dále uvedl, že se jako bývalý policista považuje za příslušníka určité sociální skupiny, a to sice sociální skupiny, která lidově řečeno „musí sekat latinu“ a pokud se odváží nelegálním příkazům nadřízených vzdorovat, bude za to potrestána, a to i exemplárně pro výstrahu ostatním.
4. Žalobce tedy žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR z důvodu obavy o svou bezpečnost v zemi původu. Žalovaný ve svém rozhodnutí bezpečnosti hrozbu žalobce zlehčil.
5. V dalším podání žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti je obava z odplaty bývalých nadřízených u policie, kde pracoval. Jakožto bývalý příslušník policie je členem určité sociální skupiny. Od policie odešel, neboť nechtěl plnit nezákonné pokyny svých nadřízených. Ti nechtějí, aby od policie odcházeli nesouhlasící lidé. Tím dochází k erozi policejního sboru a také skupiny osob, kteří mají přímou služební moc a mohou je kontrolovat ve své blízkosti. Pro jeho nadřízeného je nemyslitelné, aby po neuposlechnutí rozkazu příslušníka policie propouštěl. Žádal od nich totiž především poslušnost, krytí nezákonných zákroků a nevynášení informací navenek. Žalobce je přesvědčen, že jeho výpověď je smysluplná. Jeho bývalý policejní nadřízená mu hrozil totožnými nezákonnými aktivitami, které po něm sám vyžadoval. Toto byla zavedená praxe, a tudíž má důvodné obavy z toho, že by mohl být falešně obviněn a nespravedlivě uvězněn, resp. by mohl být pronásledován jiným způsobem, např. násilnými útoky. Jeden z podkladů pro rozhodnutí, tj. Informace MZV ČR č.j. 103964-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 3. 2024 k č.j. MV-200493-5/OAM-2023 dokládá, že uzbekistánská policie trpí závažnými nedostatky v oblasti vymáhání práva, kontroly i nezákonných zákroků. Žalovaný se s těmi informacemi nijak nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní. Při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakým způsobem je hodnotil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu.
8. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. Je tak povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
9. V posuzovaném případě soud předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003-47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Žalobce v žádosti především uvedl, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany nebo skupiny, ani nebyl politicky aktivní. V zemi původu žije jeho manželka a dcera. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že měl v Uzbekistánu problémy se svým bývalým nadřízeným, a proto se nemůže vrátit. V rámci pohovoru pak zejména uvedl, že pracoval jako policista ve vazební věznici v Taškentu. Bydlel ve služebním bytě. Měl tam problémy s nadřízeným, neboť nechtěl plnit některé jeho nezákonné rozkazy. Například žádal o půjčku v bance, ale dostal jenom malou částku, protože mu jeho nadřízený dal špatný posudek. Po žalobci příkladmo požadoval, aby umožnil zasílání zakázaných věcí vězňům od jejich příbuzných, kteří vedoucího podplatili. Někdy mu prikazoval, aby zbil vězně, což žalobce nechtěl. Rovněž po žalobci požadoval, aby dával vězňům zakázané věci do kapes, aby následně mohli být potrestáni. V Uzbekistánu si nenašel jinou práci, neboť nadřízený mu říkal, že pokud by dal výpověď, pak by se mu snažil ublížit. Mohl by žalobci dát třeba drogy nebo ho křivě obvinil. Žalobce měl konflikty s nadřízeným dlouhodobě, a tudíž se domníval, že by mu nějak uškodil. Žalobce podal žádost o předčasný důchod, přičemž vedoucí zařídil, aby měl nižší důchod. Do důchodu odešel v roce 2021, od této doby už jej dvakrát napadli na ulici. Žalobce uvedl, že napadení souvisí s jeho odchodem. Po napadení byl na vyšetření a má jizvu na čele. Žalobce dne 27. 12. 2022 nahlásil napadení v Taškentu ve čtvrti Sergeli. Policisté našli toho, s kým se žalobce porval. Ten však přijel se sádkou na ruce a tvrdil, že jej zbil žalobce. Nakonec se se žalobcem domluvili na smíru a vzájemně se domluvili, že to podávat nebudou. Žalobce dále uvedl, že měl problémy se třemi nadřízenými, jeden z nich byl v Chorézmě a znají se spolu. Byl tam na školení, také tam byly nezákonné rozkazy. Pokud chtěl volno, tak to musel zaplatit, proto měl s jiným nadřízeným potíže. K dotazu správního orgánu, proč by kvůli jeho potížím, měl někdo proti někomu něco osnovat, žalobce odpověděl, že nejdříve odmítal plnit rozkazy v Chórezmu, přičemž

vedoucí si na něj stěžoval v Taškentu. V Chorézmu však potíže nebyla tak závažné. Žalobce dále uvedl, že při vyřizování maďarského víza ani při vycestování ze země neměl žádné potíže. K dotazu správního orgánu uvedl, že v zemi původu také neměl žádné potíže se státním či bezpečnostními orgány. K dotazu správního orgánu rovněž uvedl, že v zemi původu neměl ani žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do země původu se obává, že by mu mohli dát něco do kapsy a pak jej zavřít do stejné věznice, kde pracoval. Doložil průkaz, ve kterém je uvedeno datum jeho odchodu od policie. V protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí je pak uvedeno, že prosí, aby mu bylo umožněno tu nějakou dobu zůstat, potom by se vrátil domů.

10. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v první řadě přezkoumal napadené rozhodnutí co do neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.
11. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.*
12. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění *se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...)*
a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

14. Žalobce uvedl, že nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, ani nebyl politicky aktivní. Nikdy neměl problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami, nebyl ani trestně stíhán. Kvůli svým politickým názorům neměl žádné problémy. Případné potíže žalobce v zemi původu tedy nelze podřadit pod pronásledování pro uplatňování politických práv či svobod. Podle názoru soudu ani z potíží žalobce s jeho nadřízenými nelze dovodit, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. že by existovala přiměřená pravděpodobnost pronásledování žalobce. tj. pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud k tomu uvádí, že žalobce odešel od policie v roce 2021, přičemž k fyzickému napadení došlo až s odstupem 2 let. V případě napadení se jednalo o útok soukromé osoby, aspoň žalobce netvrdil, že by tomu tak nebylo. K otázce nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, dostupné na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).“ Dle názoru soudu z žalovaným provedeného dokazování plyne, že uzbecká policie je průměrně fungující vnitrostátní ochranný prostředek hájení práv občanů. Ti se mohou na policii obracet a může jim být pomoheno. Policie je obecně schopna přijmout potřebná opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení. V případě nečinnosti policie lze podat stížnost u nadřízeného orgánu, která musí být vyřízena do 15 dnů. Existuje zde tedy systém pro podávání stížností proti nečinnosti či

nezákonnému postupu policistů. V Uzbekistánu současně existuje institut ombudsmana, měl-li by mít žalobce jakékoliv problémy s policejními složkami v jeho zemi, resp. pokud by jejich konání mělo obsahovat znaky nelegální činnosti. Na druhou stranu informace zmiňuje, že policie by nebyla příliš horlivá v případě vyhrožování vůči osobám, které jsou úřadům trnem v oku (novináři, blogeri, LGBT osoby, účastníci nepokojů či političtí oponenti). Žalobce však dle své výpovědi není příslušníkem žádné takové skupiny. Žalobce se po napadení obrátil na policii, která v dané věci konala a našla útočníka. Žalobce se však s útočníkem domluvil na smíru s tím, že po policie již další řešení nepožadoval. V řízení tedy nebylo zjištěno, že by v zemi žalobci ochrana nebyla poskytnuta. Žalobce dále zmiňoval, že mu nadřízený vyhrožoval, že v případě výpovědi by se mu snažil ublížit a mohl by dát drogy do auta nebo ho křivě obvinil. Podle názoru soudu bylo jednání jeho nadřízeného motivováno především tím, aby u policie setrval a nadřízený jej mohl zneužívat a je poměrně nepravděpodobné, aby k němu docházelo i po jeho návratu do země původu a odchodu od policie. Stejně tak žalobce ani netvrdil, že by své potíže s konkrétním nadřízeným v rámci svého zaměstnání nějakým způsobem řešil, stejně tak netvrdil, že by se bránil proti nesprávně (v nižší částce) vyměřenému důchodu. Ani zde nelze dospět k závěru, že by stát takového jednání toleroval. Jeho potíže s nadřízeným či nadřízenými však nebyly zapříčiněny azylově relevantními důvody, ale snahou, aby žalobce při výkonu služby jednal v rozporu se zákony. Důvody jednání nadřízeného nebyla ani skutečnost, že by žalobce byl členem určité sociální skupiny.

15. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a náležitě odůvodněné považuje krajský soud neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.
16. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
17. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárních důvodů.*
18. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 -55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda
nevybočilo
z
mezi
a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs

47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

19. Žalovaný uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle svých vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je dobrý, a tudíž nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlastní nedostupnou péči. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že po posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Žalobce se ostatně udělení humanitárního azylu ani zvlášť nedomáhal. Ani neuváděl, že by měl zdravotní potíže.
20. Dále soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
21. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
22. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
23. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě, kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Uzbecké zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin.
24. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu

pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Jde-li o potíže se soukromými osobami, tak soud odkazuje na odůvodnění k § 12 zákona o azylu a možnost obrátit se se žádosti o ochranu na vnitrostátní orgány, přičemž toto nebylo vyloučeno, naopak žalobci policie poskytla pomoc. Žalobci rovněž v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jak plyne i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2026, č.j. 5 Azs 64/2025-30 (zejména bod 36) tak uzbecké úřady se při kontrole navrátilců a případných následných represích vůči nim, zaměřují na některé „rizikové“ skupiny, jako jsou politici či občanskí aktivisté, novináři, blogeri a další veřejně činné osoby (s nimiž nadále zacházejí velmi nekompromisně) nebo na skupiny, které podle názoru uzbeckých úřadu mohou být tamnímu režimu nebezpečné z jiných důvodů. Může se jednat např. o mladé muže muslimského vyznání podezírané z toho, že během svého pobytu v některých muslimských zemích mohli projít islamistickou radikalizací. Žalobce však do žádné takové skupiny osob nepatří.

25. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 23. února 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce